

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Š. B.**, zast. Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013, č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 13. 5. 2013, č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 9. 2012, č. j. OD/1419/12/RS, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 5. 2012 v 19:22 hod. na pozemní komunikaci I/37 v obci řídil motorové vozidlo Š. O., reg. zn., kdy silniční laserový rychloměr MicroDigiCam zaznamenal u výše uvedeného motorového vozidla rychlost 71 km/hod. Rychlost byla příslušníky policie DI Žďár nad Sázavou naměřena v úseku, kde je povolena maximální rychlost 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o min. 18 km/hod.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci dále uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 240/2003 Sb., ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 2. 7. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 3. 7. 2013 žalobce předně namítá nedostatečnou specifikaci skutku v obou napadených rozhodnutích. Žalobce namítá, že z výroků obou rozhodnutí ani z jejich odůvodnění nelze vyčíst, v jakém místě se měl skutek stát, čímž nelze spolehlivě zjistit, zda byly splněny podmínky, za kterých je skutek přestupkem. Žalobce namítá, že v rozhodnutích, která byla ve věci vydána, je skutek místně určen slovy „na pozemní komunikaci I/37 v obci“, přičemž silnice I/37 obcí prochází v délce cca 1,4 km. Žalobce má za to, že z konkrétního místa skutku je nutné vycházet při posouzení, zda byl naplněn materiální aspekt přestupku, popř. při stanovení výše sankce. Neuvedením místa, kde mělo ke skutku dojít, správní orgány podle názoru žalobce porušily ust. § 77 zákona o přestupcích a v tomto ohledu činí obě rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

Dále žalobce namítá, že jeho jednání není přestupkem, neboť nenaplní materiální aspekt přestupku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že svým jednáním porušil nebo ohrozil zájem společnosti, ačkoli na to po celou dobu řízení upozorňoval. Žalobce se neztotožňuje s argumentací správních orgánů uvedenou v příkazu ze dne 4. 6. 2012 a v rozhodnutích správního orgánu prvního stupně i žalovaného. Žalobci je známo, že mu uvedená rychlost byla změřena při severním výjezdu z obce směrem na Žďár nad Sázavou, na samém kraji zástavby a cca 100 m od značky „Konec obce“. Žalobce namítá, že dané místo se nenachází na horizontu, což lze spolehlivě zjistit místním ohledáním nebo z aplikace StreetView na stránkách www.maps.google.com. Žalobce uvádí, že v daném místě je táhlé stoupání, kdy na každém místě silnice je velmi dobrá viditelnost na dopravní situaci ve velké vzdálenosti před vozidlem. Žalobce zdůrazňuje, že skutek se stal v pátek v 19:22 hod., tedy ve večerních hodinách, ale ještě za světla, za sucha a za dobré viditelnosti. S ohledem na skutečnost, že se jedná o velmi dobře přehledný úsek na

samém okraji zástavby a obce, nemůže žalobce ve skutku shledat žádné ohrožení či porušení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalobce dodává, že i z pořízené fotodokumentace vyplývá, že se v okolí nenacházeli žádní další účastníci silničního provozu, které by mohl žalobce svým jednáním ohrozit. Na podporu svých tvrzení žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Žalobce je přesvědčen, že v daném případě byly přítomny právě takové významné okolnosti, pro které materiální znak přestupku nebyl naplněn. Žalobce namítá, že správní orgán v důsledku nedostatečně vymezeného popisu skutku nesprávně zjistil stav věci a na základě těchto nesprávných zjištění dovedl naplnění materiálních znaků skutkové podstaty přestupku.

Konečně žalobce namítá, že měření rychlosti silničním radarem bylo provedeno v rozporu se zákonem. Žalobce je toho názoru, že ust. § 79a zákona o silničním provozu, dle něhož „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel“, je nutné s ohledem na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vykládat restriktivně, tedy tak, že policie a obecní policie jsou oprávněny měřit rychlost výlučně za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce je však přesvědčen, že měření rychlosti v daném místě bezpečnost provozu nijak nezvyšuje. Žalobce namítá, že daný úsek je vysoce bezpečný, o čemž svědčí skutečnost, že podle údajů z Jednotné vektorové mapy Ministerstva dopravy ČR došlo v daném úseku na posledních více než 5 let pouze ke třem dopravním nehodám, z nichž jediná byla způsobena překročením nejvyšší povolené rychlosti. Sledování dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě tak podle žalobce nijak nepřispívá k bezpečnosti provozu, ale je pouze nástrojem k plnění obecní pokladny. Žalobce připouští, že smysl může mít měření rychlosti vozidel vjíždějících do obce, neboť tím bude skutečně dosaženo zvýšení bezpečnosti silničního provozu; měření rychlosti vozidel, která z obce vyjíždějí, jsou mimo zástavbu a mimo oblast, kde se mohou střetnout s ostatními účastníky silničního provozu a pouze jim zbývá minout administrativně danou hranici obce, však ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu žádným způsobem nepřispívá. Žalobce má proto za to, že důkaz o jeho přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem a jako takový nemůže ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu jako důkaz o spáchání přestupku posloužit. Vzhledem k tomu, že jinými důkazními prostředky podle názoru žalobce správní orgán údajný přestupek neprokázal, mělo být řízení o přestupku podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2013 uvádí, že je skutečností, že ve sdělení obvinění v rámci příkazu o uložení pokuty i v rámci popisu skutku ve výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je místo spáchání skutku specifikováno označením pozemní komunikace v obci Takový popis místa spáchání přestupku žalovaný považuje jako dostatečně konkrétní, když z oznámení o přestupku, které je podkladem pro vydání rozhodnutí, vyplývá, že ke změření rychlosti jízdy došlo v obci Označení místa měření rychlosti, tj. místa spáchání přestupku, u v obci je

obsaženo v odůvodnění příkazu o uložení pokuty i v odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto je nepochybné, že správnímu orgánu prvního stupně, žalovanému i žalobci bylo známo konkrétní místo spáchání přestupku a k němu bylo provedeno mj. hodnocení naplnění materiálního znaku přestupku. Úvahy správního orgánu i žalovaného k otázce naplnění materiálního znaku přestupku jsou podle žalovaného v plné míře přezkoumatelné a vztahují se ke konkrétnímu místu spáchání skutku.

K námitce nezákonně provedeného měření rychlosti žalovaný uvádí, že záznam o výsledku měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam je zákonně získaný důkaz, který je objektivní a plně relevantní pro prováděné dokazování ve věci přestupku dle ust. § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný zdůrazňuje, že není v dispozici žalobce, aby hodnotil důvodnost provedení měření rychlosti na předmětném místě ze strany Policie ČR. Žalovaný má za to, že žalobce jako řidič motorového vozidla je povinen vždy a všude dodržovat zákonem stanovená pravidla provozu na pozemních komunikacích a není oprávněn vyhodnocovat či posuzovat, zda na některém místě není jejich dodržování důležité či potřebné. Žalovaný uvádí, že Policie ČR je v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. Účel zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích byl měřením rychlosti podle žalovaného prokazatelně naplněn, a to minimálně tím, že bylo zjištěno a zdokumentováno porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ze strany žalobce na předmětné pozemní komunikaci.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 25. 5. 2012, úřední záznam Policie ČR ze dne 25. 5. 2012, záznam ze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, UX 018182 ze dne 25. 5. 2012, ověřovací list č. 8012-OL-70301-10 vystavený dne 15. 11. 2011 Českým metrologickým institutem, z něhož vyplývá, že Silniční laserový rychloměr výrobce typ MicroDigiCam LTI, UX 018182, byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 4. 6. 2012 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty podle ust. § 87 odst. 1 zákona o přestupcích, proti kterému žalobce podal včasný odpor.

Dne 17. 7. 2012 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 6. 8. 2012 v 10:00 hod. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti žalobce a v jeho průběhu byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Dne 4. 9. 2012 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. OD/1419/12/RS, proti němuž podal žalobce včasné odvolání.

Dne 13. 5. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Soud předně neshledal důvodnou námitku žalobce, že v napadených rozhodnutích bylo nedostatečně popsáno místo, kde mělo ke skutku dojít. Ačkoli podle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, soud je toho názoru, že správní orgány tomuto požadavku dostály. Soud připouští, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo místo přestupku specifikováno pouze označením pozemní komunikace (I/37) v obci, z něhož nelze určit přesné místo v obci, toto vymezení místa soud přesto považuje pro účely ust. § 77 zákona o přestupcích za zcela dostačující. Přesné vymezení místa spáchání přestupku (.....) vyplývá jednak z oznámení přestupku ze dne 25. 5. 2012, jednak ze slovního popisu záznamu o přestupku zachyceného laserovým rychloměrem, tento údaj nalezl svůj odraz rovněž v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že žalobce v celém průběhu správního řízení (včetně odvolání) skutečnost, že by nebylo zřejmé, na kterém konkrétním místě obce byl přestupek spáchán, vůbec nepochyboval a naopak argumentoval nehodovostí v místě měření, soud má za zcela nepochybné, že žalobci bylo konkrétní místo spáchání přestupku po celou dobu řízení známo. Za nepochybné soud považuje rovněž skutečnost, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně známo i správním orgánům, které právě k tomuto místu prováděly mimo jiné hodnocení naplnění materiálního znaku přestupku.

K otázce materiální stránky spáchaného přestupku soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Soud se tedy ztotožňuje se žalobcem v tom, že pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Tento závěr vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupného na www.nssoud.cz „*lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.*“

Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabýval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí argumentoval tím, že v daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 18 km/hod., přičemž se jednalo o překročení rychlosti blížící se horní hranici stanovené v ust. § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti sice došlo ve večerních hodinách, ale v obci s poměrně frekventovaným provozem, a že v době změření rychlosti vozidla se toto nacházelo na horizontu, v důsledku čehož žalobce nemohl přes horizont dohlédnout a nemohl si být jistý situací v silničním provozu za tímto horizontem. Podle názoru správního orgánu prvního stupně okolnosti překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobce nelze označit za mimořádné či způsobilé snížit stupeň společenské nebezpečnosti činu pro společnost tak, aby nenaplnily materiální znak přestupku. Překročením nejvyšší dovolené rychlosti podle správního orgánu prvního stupně dochází k ohrožení nejen samotného řidiče motorového vozidla, který nejvyšší dovolenou rychlost nerespektuje, ale zejména ostatních účastníků silničního provozu, kteří se mohli na daném místě a v danou chvíli nacházet.

K obdobným závěrům ve svém rozhodnutí dospěl i žalovaný, který navíc uvedl, že takto překročená nejvyšší dovolená rychlost v obci zvyšuje nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu tím, že např. je při naměřené rychlosti prodloužena brzdná dráha vozidla oproti brzdné dráze při zachování nejvyšší dovolené rychlosti.

Soud konstatuje, že žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o nejméně 18 km/hod, tedy ve výši téměř na samé horní hranici rychlosti, která je pro danou skutkovou podstatu zákonem vymezena. Tím žalobce naplnil jak formální (zaviněné protiprávní jednání – překročení rychlosti o méně než 20 km/hod.) i materiální (ohrozil zájem společnosti – bezpečnost provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou) znaky přestupku. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve výše citovaném rozsudku, formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální.

K námitce, že místo měření rychlosti se nenachází na horizontu, soud uvádí, že žalobce tuto argumentaci použil poprvé v podané žalobě, žalovaný tedy neměl příležitost se k této námitce vyjádřit, přičemž z fotografie pořízené laserovým silničním rychloměrem, která je součástí správního spisu, skutečně vyplývá, že místo měření se nachází na horizontu. Soud má nicméně za to, že skutečnost, zda se místo měření nacházelo na horizontu nebo nikoliv, není pro závěr o naplnění materiální stránky přestupku, zcela rozhodující. I v případě, že by se jednalo o přehledný úsek s dobrou viditelností, nejednalo by se podle názoru soudu o takové okolnosti, které by mohly snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak přestupku. Tím, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o téměř 20 km/hod., tedy na samé horní hranici rychlosti, která je pro danou skutkovou podstatu zákonem vymezena, totiž porušil zákonem chráněný zájem, kterým je organizace

dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (označení obce) a z obecné úpravy, a to zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, tedy pro jízdu v obci respektovali ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potenciálních, kteří oprávněně předpokládali, že všichni účastníci provozu pravidla pro provoz na pozemních komunikacích dodržují. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že takto výrazně překročená nejvyšší dovolená rychlost v obci, byť na relativně přehledném úseku, zvyšuje nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu například tím, že je při vyšší rychlosti prodloužena brzdná dráha vozidla oproti brzdné dráze při zachování nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce z důvodu překročení rychlosti rovněž nemohl ovládat motorové vozidlo tak, aby mohl bezpečně reagovat na situace nepředpokládané situace a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní. Porušení zákonné povinnosti způsobem, jakým to učinil žalobce, tedy podle názoru soudu jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Pokud žalobce argumentuje tím, že rychlost vozidla byla měřena na samém kraji zástavby a obce, díky čemuž materiální znak přestupku nebyl naplněn, soud se ani s touto argumentací neztotožňuje. Z pořízené fotografie, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že rychlost vozidla žalobce byla měřena v obytné zástavbě (nedaleko za vozidlem lze vidět střechy domů), třebaže v okrajové části, tato skutečnost ostatně vyplývá i z toho, že rychlost vozidla byla měřena u domu s číslem popisným 154, tedy nikoli mimo obytnou zástavbu. Podmínkou naplnění materiální stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nadto není překročení rychlosti v centru obce, k ohrožení bezpečnosti silničního provozu totiž může dojít i na jejím okraji.

Konečně soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu se zákonem. Podle ust. § 124 odst. 9 je policie oprávněna vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, v ust. § 79a větě první zákona o silničním provozu se potom stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Pokud žalobce namítá, že ust. § 79a zákona o silničním provozu je nutné vykládat tak, že policie je oprávněna měřit rychlost výlučně za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž v daném místě podle názoru žalobce měření rychlosti bezpečnost provozu nijak nezvyšuje, s touto argumentací nelze souhlasit. Z ustanovení § 79a ve spojení s ust. § 124 zákona o silničním provozu je možné dovodit, že měření rychlosti vozidel reprezentuje jeden ze způsobů, kterým státní moc (policie) uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Způsob, jakým měření bude probíhat, včetně místa, již zákon nijak neomezuje, ani by ostatně nebylo dost dobře možné zákonem postihnout všechny situace, které mohou nastat. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce nízkou nehodovostí místa, kde byla v daném případě rychlost měřena. Předchozí nehodovost není podmínkou pro možnost měření rychlost vozidel policií, protože účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn. aby se vzniku nebezpečných situací předem zabránilo. Vzhledem k tomu, že v daném případě došlo k měření rychlosti v obci, a to v místě, v jehož okolí se nacházejí budovy, nelze výkon pravomoci policie hodnotit jako nepřiměřený nebo svěřenou pravomoc překračující. Důkaz o tom, že žalobce se dopustil přestupku, který byl pořízen při měření rychlosti, byl tedy získán zcela v souladu se zákonem a nepochybně se jedná o důkaz použitelný ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová